

Téma: Prečo som na svete rád/ rada?

Júlia Valachová:

Považujem sa za pomerne šťastného a pozitívne mysliaceho človeka. Ráno sa zobúdzam do sveta plného nových možností a večer zaspávam s vedomím, že som obklopená milujúcou rodinou a vernými priateľmi. Mám prístup k pitnej vode a vynikajúcemu jedlu, strechu nad hlavou plnú smiechu, možnosť venovať sa tomu, čo ma skutočne baví, vzdelávať sa a rozširovať moje obzory.

Dennodenne ďakujem za to, aký život žijem. Všetko, čo by som kedy mohla potrebovať, mám na dosah ruky, a to je nesmierne privilegium. Chcela by som sa ale naučiť viac si vážiť tie, naoko nepodstatné drobnosti, ktoré obohacujú naše krátke životy. Zastaviť sa a sústredenejšie počúvať melódie sveta okolo mňa. Myslím si, že každý sme strojcom svojho šťastia a rada by som bola človekom, ktorý si užíva aj tie najjednoduchšie momenty. Nedávno som počas mojej cesty zo školy prechádzala skupinkou malých detí, pravdepodobne prváčikov, ktorí sa spolu hrali. Malé farebné kúsky kriedy pre nich neboli len farbičkami na kreslenie, ale nástroje tvorenia s nekonečnými možnosťami. Školský dvor nebol len dvorom, ale čarovným kráľovstvom. Chodníčky boli riekami, lavičky loďkami, lopty rybami. Uvedomila som si, že ich videnie nášho okolia sa úplne líši od toho môjho. Ani neviem, kedy sa z kráľovstva stal len dvor a z veľkolepého zámku len pár nudných budov. Uvedomila som si, že moje vnímanie sa zmenilo a už prestávam vidieť svet cez ružové okuliare. Prečo? Nechcem, aby sa pre mňa stal svet nudný a aby boli moje dni rovnoliate. Začala som si viac všímať nenápadné hvízdanie vetra, tóny, ktoré vytvára bubnovanie dažďa na okenné tabule, smiech mojich kamarátov, vône ktoré blúdžia mestom, nenápadné snežienky kvitnúce pri ceste. Všetky tie malé drobnosti, ktoré mi ukazujú, ako rada som na tomto svete.

Povedala som si, že sa chcem viac tešiť z úspechov iných, pozornejšie si všímať ich priateľivé pohľady alebo radostné úsmevy. Čo vlastne robí človeka šťastným? Dokáže každý nájsť šťastie? Myslím si, že existujú dva druhy ľudí. Tí, čo sa snažia nájsť blaho len v čisto materiálnych veciach a tí, čo sú skalopevne presvedčení, že nám ku šťastiu postačia ľudia, ktorými sa obklopujeme. Zaoberať sa tým, ktorá strana má pravdu je ale podľa mňa zbytočné. Človek presvedčený pravdivosťou svojho úsudku len tak ľahko neprizná, že sa mýlil a energiu, ktorú by som venovala odôvodňovaniu môjho názoru, môžem využiť aj iným, príjemnejším spôsobom. Všetci máme svoj názor, svoju pravdu, ktorú nám nikto nemôže vziať.

Prečo som teda na svete rada? Pretože je svet krásny, pretože mám dôvod radovať sa a užívať si aj tie najobyčajnejšie chvíle, a samozrejme aj tie väčšie, neobyčajné alebo výnimočné momenty, na ktoré sa len tak ľahko nezabúda.

Nataška Kmecíková:

Narodila som sa ako jediné dieťa mojím rodičom a prežila som vďaka nim detstvo plné zážitkov a krásnych spomienok.

Už ako malá som mala veľmi rada zvieratá, hlavne kone, ku ktorým ma rodičia viedli a podporovali môj sen naučiť sa na nich jazdiť. Aj keď štart nebol jednoduchý, hneď ako sa mi podarilo vyliezť na koňa, neudržala som rovnováhu a spadla som. To ma však neodradilo, rozhodla som sa pokračovať ibaže na menšom koni. Rodičia mi umožnili mať niekoľko jazdeckých hodín s trénerkou a teraz viem jazdiť celkom dobre. Vďaka tomuto zážitku som sa naučila nielen jazdiť na koni, ale aj prekonať svoj strach a po síce neúspešnom štarte sa postaviť a začať znova. Na koňoch jazdím stále a jazda ma naplňuje pocitom šťastia a bezstarostnosti. Som rada, že niečo také môžem zažívať.

Som veľmi vďačná, že cez všetky prekážky, ktoré som v živote prekonala, som nikdy nestratila podporu od dvoch ľudí - mojich rodičov. Nikdy som neklesla v ich očiach a vždy som pre nich bola na prvom mieste. Vďaka nim som človek, ktorý som. Preto by som na otázku, prečo som na svete rada, odpovedala jednou jednoduchou vetou:

Lebo mám tých najlepších rodičov, akých som mohla mať.

Kristína Mikolášová:

Každý človek na svete má aspoň jeden dôvod prečo je šťastný. Pre niekoho to môže byť rodina, pre iného kamaráti, zvieratá alebo koníčky.

Život v niektorých momentoch sa môže zdať ťažký, neprekonateľný, či prekrásny. Ani jeden život nie je jednoduchý. Každý si musí nájsť svoju vlastnú cestu, po ktorej sa rozhodne kráčať. Človek si občas myslí, že je na všetko úplne sám a nemá sa komu zveriť. To ale nie je pravda, vždy sa nájde niekto, kto pri ňom bude aj v zlom. Aj keď sa to nezdá, ale hovorí sa, že v núdzi spoznáš priateľa a ja verím, že to funguje.

Na tomto svete som šťastná. Mám rodinu, kamarátov, strechu nad hlavou, jedlo, vodu a aj veľa iného. Mám pri sebe ľudí, čo pri mne budú stáť aj v tom najhoršom. Mám všetko, čo by som si mohla priať. A preto som na svete rada.

Peter Ondrušek:

Svet je zlý. Tolko nešťastia, vraždenie pre orientáciu, hladomory nielen pre počasie, vojny kvôli komplexom veľkých krajín. Matky s deťmi zastrelené po uliciach. Mafia, ktorá ovláda niektoré štáty skrz úplatky. Genocídy podnietené rasovými predsudkami.

Svet skutočne nie je pekné miesto, a čím viac nad tým človek uvažuje, tým viac chýb nachádza. Kedysi sa naše oči upierali do nebies a očakávali sme, že naše pozemské útrapy budú odmenené nesmrteľnosťou v nebi. (ehm Odin, Zeus alebo yahweh to isté) Život stredovekého roľníka bol oproti tomu nášmu dnešnému neporovnateľne horší. Naši predkovia pracovali celé dni, aby časť svojej úrody dali šľachte. Len tak za nič. Svet riadilo pár ľudí. A čo im dávalo práva na to, aby vládli? Incestné gény. Čierna smrť, choroba ktorá vyvraždila veľkú časť európskej populácie, bola požehnaním pre sekty.

Ale dnes sa máme lepšie. Vďaka čomu? Dvomi revolúciám, ktoré postupne zmenili náš život k lepšiemu. Avšak ja si myslím, že kráčajú ruka v ruku a bez jednej by nebola druhá. Priemyselná nám všetko uľahčuje. Vedecký a technologický pokrok nám spríjemňuje náš pobyt na tejto planéte. A sociálna revolúcia, ktorá odštartovala veľkou francúzskou, presúva práva smerom k nám. Smerom k rovnoprávnej spoločnosti, ktorá nerobí rozdiely medzi mladým a starým, mužom a ženou. Spoločnosti, ktorá nevyčleňuje nikoho a všetci majú rovnaké práva.

Prečo som teda na svete rád? Pretože verím v ľudstvo a v lepšiu budúcnosť. Snáď, keď spojíme sily, bude dobre. Na svete som rád aj kvôli ľuďom okolo mňa, ktorí mi vždy vedia zlepšiť deň.

PS: Odporúčam niekedy ísť liezť. Je to zábava. 😊

Téma: Ja o 10 rokov

Dominika Obšivanová:

Ja neviem, čo bude o desať rokov, ale predstavujem si, že som na veterinárnej klinike a že ošetrujem zranené psy, mačky a iné zvieratá. Taktiež by som chcela mať menší útulok, kde by som pomáhala zvieratám na ulici. Predstavujem si, že chodím do osád, kde bývajú Rómovia a že beriem odtiaľ psov a mačky, ktoré sú týrane.

Rada by som mala vodičský preukaz a pekné auto.

Chcela by som vyštudovať Univerzitu veterinárskeho lekárstva a Farmácie v Košiciach. Určite by som chcela študovať v škole, ktorá je zameraná na zvieratá.

Predstavujem si, že mám pekný dom, niekde v blízkosti Žiliny. Rada by som mala na záhrade bazén a za domom záhradku, kde by som pestovala nejakú zeleninu a ovocie.

Snívam, že zarábam veľa peňazí, aby som mohla pomáhať zvieratám, ktoré sú týrane alebo na ulici.

Téma: Keby som mohol/mohla, čo by som na svete zmenil/zmenila

Júlia Valachová:

Náš nádherný svet bojuje s nespočtým množstvom problémov. Príde mi teda veľmi ťažké nájsť ten, ktorý považujem za najpodstatnejší. Úprimne si myslím, že to nie je možné. Milióny ľudí trpí smädom, hladujú alebo nemajú ani strechu nad hlavou. Naša planéta už takmer nezvláda obrovské množstvo odpadu, ktorým ju znečisťujeme, choroby, či už fyzické alebo aj duševné, sa šíria tam, kam dokážu. Vedú sa vojny, zabíjajú nevinní ľudia. Toľké množstvo vecí, ktoré by som rada mávnutím čarovného prútika vyriešila, toľké utrápené a smutné tváre, ktorým túžim vyčarovať úsmev na perách.

Viem, že môžem pomôcť mnohým, ale niektoré skutky sú za hranicou mojich možností. Ako veľmi by som chcela siahnuť k nadľudskej moci, čo i len na zlomok sekundy, a vytvoriť svet, v ktorom niet obáv alebo strachu. Svet, v ktorom by sme boli všetci šťastní. Svet, v ktorom by sme mohli každý s každým spolunažívať v absolútnej harmónii. Prečo nie je možné žiť v hojnosti a pokoji? Žiť v civilizácii, v ktorej nikto nie je považovaný za menejcenného, v ktorej peniaze nie sú podstatou bytia, ale len nástroj používaný pre dobro všetkých. Existovať v spoločnosti, v ktorej neexistujú boje, hádky, diskriminácia, neprajnosť alebo akékoľvek iné zlo.

Nemyslím si, že sme my, ľudia, schopní niečo takéto dokázať. Samozrejme, že v to veľmi pevne dúfam, ale stále si nedokážem pomôcť a pochybujem nad nami. Bojujeme medzi sebou už od nepamäti aj kvôli tým najväčším malichernostiam. Nedokážeme si priznať chybu a neustále hľadáme dôvody k hádkam, dôvody prečo sme lepší alebo prečo sú ostatní horší. Žiadny iný organizmus dobrovoľne nezabíja svoj vlastný druh, len my, ľudia. Len my sme výnimkou, pre ktorú by síce mal, ale neplatí tento zákon matky prírody. Stále sme len zveri, ktorí sa snažia prežiť. Čím viac moci v rukách držíme, tým väčší sa ponášame na našich nerozvážnych predkov.

Keby som mohla, nakrmila by som každého, kto hladuje, napojila by som všetkých, čo trpia smädom, ponúkla by som strechu nad hlavou komukoľvek, kto by o ňu stál, vyliečila by som nielen nás ľudí, ale aj našu planétu a jej obyvateľov z ríše zvierat. Keby som mohla, chcela by som, aby medzi ľuďmi vládla radosť a chcela by som, aby sme sa navzájom prijali bez akýchkoľvek predsudkov.

Peter Ondrušek:

Vojna. Vo vedľajšej krajine sa vraždí. Často sa hovorí o tom, že je to chyba jedného človeka. Avšak povedzme si pravdu, celá ruská ideológia, štátna propaganda, myšlienkový optimizmus k totalite a snaha o revizionizmus či už k zväzu alebo aj impériu, nevznikla s jedným mužom. Rusi dostali slobodu, avšak boli nepripravení. So slobodou treba vedieť narábať. Tým, že dáme národu slobodu, na ktorú nie je pripravený, mu spôsobíme šok. V Rusku sa objavili pre nich do tej doby neznáme pojmy ako nezamestnanosť a zvýšila sa kriminalita. To súvisí s prechodom z príkazovej na trhovú ekonomiku. Celý národ schudobnel a prišiel o istoty. Chybu sme vtedy urobili aj my, Západ. Príliš sme nezasahovali, nechali sme ruské masy, nech rozhodnú. No a k takému zúboženému národu prišiel Putin. Sľúbil ľahké riešenia. Prezentoval sa ako silný vodca, ktorý zmetie ruských oponentov zo stola. Rozdeľoval, hovoril o dobrých Rusoch a zlých Západniaroch /Čečencoch/ Ukrajincoch/.. doplňte si čokoľvek okrem ruských spojencov. Ale nebol to len on. Celú 100 miliónovú krajinu neriadi jeden muž. Nemôžu za to všetci Rusi ale veľká časť áno. Lebo si pred 25 rokmi nezvolili prezidenta, ale vodcu, diktátora. Ale všetko zlo nie je o Rusoch. Je to len jeden konkrétny príklad, kedy to zabíja. My, ľudia, máme v povahe sa stále deliť. Na veriacich a ateistov, mužov a ženy, heterosexuálov - lgbti+ ľudí. Slovákov a Maďarov a biliardu ďalších národností. Niektorí politici to veľmi radi zneužívajú. Nebudem konkrétny, sme v škole, ale všetci viete, ktorí vlastenci rozdeľujú spoločnosť. Krátka odbočka, podľa môjho názoru by škola nemala byť apolitická. Škola má učiť demokracii. O tom, že aj keď má veľké nedostatky, stále je to najlepšia forma vlády, akú zatiaľ poznáme. A školy majú byť protifašistické. Fašizmus sa šíri ako plevel, darí sa mu v apatii. No naspäť k tomu, čo by som zmenil. Chcel by som, aby sme si uvedomili, že sme všetci rovnako cenní ľudia. Žiadne náboženstvo nie je lepšie ako iné. Pre všetky sa vraždí. Ani žiadna národnosť. Celý koncept národov a národností nás len oslabuje. Rozdelení, každý pri tom svojom kmeni, nikdy nezmeníme svet k lepšiemu. Avšak, chcel by som varovať pred falošnými sľubmi. Stáva sa, že tí, ktorí hovoria o spájaní sveta, často chcú len priniesť viac moci sebe. A dať týmto ľuďom moc by bolo ešte horšie, ako mať svet rozdelený na národy. Odpoveď na základnú otázku teda znie. Zmenil by som myslenie ľudí, aby pochopili, že sme rovnakí a je lepšie keď spolupracujeme, ako keď bojujeme.

Karin Mendelová:

Keď sa zamýšľam nad tým, čo by som zmenila, tak je toho veľa. Na svete je obrovské množstvo problémov, ktoré žiaľ nie sú vyriešené. Medzi ne patrí napríklad odsudzovanie a vraždenie ľudí kvôli farbe pleti a sexuálnej orientácii. Každý má predsa právo žiť svoj život ako chce, ak tým nikomu neublíži. Každý sme iný, a to je na svete krásne.

Mňa veľmi trápia aj práva žien. V mnohých krajinách stále nemajú rovnaké práva ako muži. Nedostávajú plat, aký si zaslúžia iba kvôli svojmu pohlaviu a sú považované za potrebné

len do domácnosti, a na výchovu detí. Toto nie je správne a som rada, že sa proti tomu už vo svete bojuje.

Ondrej Škuláň:

Keby som mohol zmeniť , čo by som chcel, pokúsil by som sa zmeniť veľa vecí na svete. Boli by to klasické priania, ako napríklad zabezpečiť na celom svete mier. Chcel by som, aby všetky vojny skončili. Alebo lepšie by bolo, keby ani nezačali. Ľudia by zbytočne neumierali kvôli tým jedincom, ktorí rozhodli o osude a životoch iných. Nerozdeľovala by sa spoločnosť. Ľudia, rodiny ani priateľstvá. Nikto by nemusel opúšťať svoj domov.

Chcel by som, aby si ľudia začali uvedomovať, že ak nezmeníme svoj prístup k ochrane prírody, tak to tu dlho nevydržíme. Čoskoro už nebudeme mať štyri ročné obdobia, namiesto toho vyššie moria, špinavšie rieky, ešte horúcejšie letá a na sneh už budeme iba spomínať.

Bolo by fajn, keby sa zlepšili životné podmienky v rozvojových krajinách. Aby tam ľudia mali čo jesť, mohli sa vzdelávať a dostávať lekársku pomoc.

Chcel by som, aby sa zlepšili vzťahy medzi ľuďmi. Snažil by som sa svojimi rozhodnutiami zničiť nenávisť a s tým spojený rasizmus.

V skratke, snažil by som sa vytvoriť ideálny svet.